

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 3.

Ljubljana, dne 1. marca 1896.

IV. tečaj.

Moja mati.

Sel sem prvokrat v šolo, namreč v Ljubljano. Doma sem skončal dva razreda, v četrtega so me dali v Ljubljano, da bi potem obiskoval srednje šole. Še sedaj se spominjam, kako sem se veselil tega dneva, ker sem mislil, da bom v Ljubljani užival same sladkosti.

Željno pričakovani dan je prišel. Pred hišo je stal voz in vsa moja prtljaga je že bila naložena na njem. Že sem mislil stopiti na voz, a mati mi rekó: »Pojdi, greva še poprej v cerkev!« Ker ni bilo daleč, sva bila skoro pri njej. Vstopil sem na strani matere v cerkev, kjer sem že tolikrat stregel pri sv. maši, in mati me vedejo k podobi lurske Matere božje pri stranskem oltarju. Tam pokleknejo in jaz zraven. Moja molitev ni bila nič kaj zbrana, kajti razne misli in podobe, kako bode v Ljubljani prijetno, rojile so mi po glavi. Tem gorečnejše so molili moja mati. Dolgo in iskreno so upirali pogled v obraz preblazene Device, slednjič me primejo za roko in z jokajočim glasom rekó proti

Mariji: »Marija, tu ti izročam svojega otroka, varuj ga ti, ko ne bode več pod mojim nadzorstvom, ubrani ga slabe družbe in čuvaj vedno nad njim.«

Materin jokajoči do srca segajoči glas me je globoko presunil, in tudi jaz sem začel ihteti in pri tem Mariji tiho obljubil: »Vedno te bodem častil in se v vseh nadlogah zatekal k tebi.« Kako živo mi je še vse to v spominu! Marija je uslišala materino prošnjo, i jaz sem spolnil svojo obljubo. Kolikrat sem Marijo prosil, in moja prošnja je bila vselej uslišana.

In moja zlata mama, kako sem jih vedno ljubil in rad imel! Ne morem si misliti boljšega srca na svetu, kot je srce moje matere. Kako so vselej skrbeli, da sem imel vseh potrebnih rečij, da nisem trpel pomanjkanja v obleki in v drugem. A čeravno so me zelo ljubili, bili so vendar strogi z menoj, kjer je bilo treba. Mnogokrat sem okusil šibo, če nisem ubogal, kar je bilo koristno zame, kar sedaj očitno pripoznam. In ko sem odrastel, kako lahko sem jim potožil svoje skrbi in druge težave, lažje, kakor svojemu spovedniku.

Kakor mene, ljubili so mati tudi moje sestre in brata. In ko se je ta slabo učil, koliko nočij so prečuli v molitvi in Marijo prosili, da bi mu razsvetlila glavo.

Vedno so nas navajali tudi k molitvi. Dokler smo bili doma, moral je vsakdo posebej glasno moliti večerno molitev. In ko smo prihajali domov na počitnice, prišli so mati skoro vsak večer v sobo, kjer sva ležala z bratom, in so naju vprašali: »Ali sta molila večerno molitev?«

Vsa materina skrb smo bili vedno mi otroci. Zato smo jih tudi neizrečeno ljubili in goreče molili za zdravje, če so nam zboleli. In ko so bili včasih zelo slabi in so rekli: »Morda vas zapustim, otroci moji«, kako smo se jokali in žalostili in ne zastonj, kajti na zemlji imamo le jedno mater, ki nas resnično ljubi. Zato, dragi mladi bralci, ljubite svojo mater, kajti ne veste, kako dragocen biser ima oni, ki ima dobro mater. Ne napravljajte toraj skrbij in žalosti svojim materam, marveč ljubite, spoštujte jih, kakor ljubim jaz svojo zlato mamo!

Rema.

Dobro jutro.

Dobro jutro, mamica,
Dan že smeje se —
Posteljca je jamica,
Ven izkoplji me!

Dobro jutro, lepi svet,
Tebe sem vesel,
Zdrav in srečen zrem te spet,
Rad bi te objel.

Dobro jutro, atek moj,
K tebi že hitim,
Da v pozdrav poljub ti svoj
Prvi podelim.

A prevelik si, in vem,
Da ti ni do mé,
Toda poklekniti smem
Vender vrhu té.

Dobro jutro, ljubi Bog,
Da te ljubim, znaš,
Mamki, očki, vsem okrog
Dobro jutro daš!

—n—

Babici za god.

Šdaj je zunaj mrzlo. Ivje se obeša po drevju in vrabci pojó tako klaverno svoj »živ, živ«, kakor bi jim šlo za življenje. Vsak se zavije v toplo obleko in sapa se gosti pred človekom, kakor dim v kuhinji. Kako prijetno pa je pod streho!

V peči gori debel panjač in na »temenu« peči je tako toplo kakor pod posteljno odejo. Kaj pa še le živahno življenje za pečjo!

Na zapečku sedi babica. Suha žena je in drži se v dve gubi. Kako tudi ne, saj je že stara in po zimi prebije največ pri peči, prebiraje svoj debelojagodasti molek. Kadar pa jo mrazi, potisne se z zapečka še malo višje — za peč ali celo na teme. »Oh kako dobro to deje! Kaj, ko bi za stare ljudi ne bilo pečij? Kje bi se greli, ker jih tako rado zehe! Kako je res ljubi Bog dober«, dejala je dostikrat stara mamica.

Toda to še ni vse. Babica Zariskova ima tako dobrega sina in tako skrbno sinaho. Ne čuje žal-besede iz njiju ust in z vsem je preskrbljena. Kaj pa še le pridni vnuki. To so vam res ljubki ti otroci! Le po-

glejte jih, kako sedé okrog peči kakor piščanci okrog koklje. Najmlajša je Ančica. Stara bode štiri leta, kakor že sama pove. Ravno zdaj so ji prinesli mati iz Ljubljane nove čeveljčke. Iz klobučine so, da je ne zebe, in tako lepe rdeče trakove imajo. Mati jo imajo prav radi, ker rada uboga. Na vratu nosi na vrvici tri svetinjice. In če jo povprašate, kdo jih je dal, odgovori vam : »To-le gospod Jožef, to-le gospod Janez, to-le pa mama.«

Jerica pa je že tako velika, da hodi v šolo. Stara mati jo ima najrajše. Tako dobro se razumeta in vedno si imata kaj povedati. Kakor hitro pride iz šole in spravi svoj »cehtar«, že je pri babici, da ji pové svoje dogodke.

Tonček je malo manjši. Rad jé žgančke in lepo zapoje. Časih pride tudi Marijica družbo delat, kadar jo namreč pokliče Aničica : »Moja pestunja!« Zelo rada kaže podobice, katerih ima obilno število.

Tako je torej bilo za Zariskovo pečjo. Ravno poje babica otrokom, kako je Marija »rajžala«, kar vstopi potovka in zavali na mizo nekaj v popir zavitega.

Hitro se zberó otroci okrog mize in radovedno čakajo, kaj je v popirju zavitega? Jerica vtika že svoj prst v popir in Marijica ponosno vzame pismo, ki je poda potovka, rekoč : »To je za staro mater!«

Potovka odide. Babica pa reče Marijici, naj ji dá pismo. Veselo premetava ženičica pismo v roki, češ, kdo ji je neki pisal?

»Ali naj odpečatim, babica?« povpraša Marijica.

»Počakaj, nepočakavka. Čaj, poglej najprvo, kako je zapisano na pismu?«

Marijica hitro prebere naslov. Babici se je obraz razjasnil in reče : »Prinesi mi nožek, da odpečatim pismo.« Jerica že moli nožek babici. Precěj časa je minilo, predno odpre mamica pismo.

»No, zdaj pa pismo preberi, Marijica!« reče babica in ji poda pismo, zavitek pa suče v roci.

Deklica bere :

»Ljuba mati!

Približal se je zopet Vaš veseli god. Voščim Vam srečo povsod, da bi ostali zdravi še mnogo

let in da bi po smrti Vaša duša dosegla sveti raj. Posebno novega Vam nimam pisati. Zdravi smo vsi. Le Jožek se je nekaj prehladil, a zdaj je že boljši.

Kar je v popirju zavitega, pošljem Vam za god, katerega še mnogo let zdravi in srečni obhajajte. Sv. Jedert, Vaša patrona, izprosi naj Vam sv. nebesa. Ne pozabite nas v molitvi. Pozdravljamo Vas vsi skupaj. Zdaj pa ostanem

Vaša hvaležna hči Polona.«

Babici so solze kipele na očeh. Še dvakrat je morala Marijica pismo prebrati in nazadnje še Jerica jedenkrat, dasi so otroci tako neiztrpno čakali na tisto, kar je v popir zavitega.

»Teta so poslali, kaj ne, babica?« povpraša Tonček.

»Teta, Malkova teta, Tonček! No, pa dajte sem tisto, otroci, da pogledamo.«

Zopet je trajalo precèj časa, predno je babica odvila priljubljeni popir. Toda radovednost še ni bila napasena. Za višnjevim popirjem se je prikazal rdeč popir in za rdečim popirjem še bel popir.

Vsi kmalu se začudijo in zasmeejo. Tonček je ploskal z rokami, Jerica je poteptavala z nogami, Ančica je kazala s prstom, Marijica pa zakliče:

»O, babica, nogavice so za vas!«

»Saj res, volnene, pletene nogavice! No, Polona vé dobro, da mene rado zebe. Kakor navlašč.«

»In zeleno so obrobljene. A kaj pa je v nogavicah, ker so tako natlačene?«

»Oho, nekaj je notri!«

Babica postavi nogavice na klop. Stale so po konci. To je bilo veselja in smeha.

»Ali nogavice so zavezane. Kako jih bote obuli, babica?« povpraša Jerica.

In zopet so odvezavali nogavice, zavezane z rdečimi trakovi. Tonček pa je bil že bolj radoveden in potrkvši na nogavico je zaropotalo.

»Oh, orehi so najbrže notri. Oh, to jih bomo jeli!« zakliče Tonček.

Najprvo odvežejo jedno nogavico. Zgoraj je bila volnena ruta za babico. Pod ruta so bile rokavice.

»Oh, oh, že zopet! V rokavicah je tudi nekaj.« Tonček strese rokavico in usujejo se iz nje melisne jagode po klopi in po tleh. Otroci so pobirali in zobali.

»Ne vse najedenkrat, otroci! Jutri je še jeden dan«, kara jih babica.

Zopet gledajo dalje. Marijica je že videla, kaj je bilo pod rokavicami, in prinesla je skledo, v katero usuje iz nogavice orehov.

Tako so izpraznili jedno nogavico babičino. Otroci se hočejo hitro lotiti tudi druge, toda babica jih ustavi:

»Za danes je že dosti. Drugo nogavico izpraznimo jutri.«

Nič ni bila všeč otrokom ta beseda. Zato reče Jerica:

»Babica! Jutri vas popeljemo za roko v cerkev k sv. maši. Ali bodete samo jedno nogavico obuli?«

»Saj imam še druge nogavice. Nič ne skrbi za to, Jerica.«

»Toda jutri je vaš god, babica. Spodobi se, da obujete tetine nove nogavice. Zato pa so jih že danes doposlali.

Babica je bila že samega veselja vsa zmotena in zato ni znala otrokom več odgovoriti.

Tonček pa je že odvezal drugo nogavico.

»Oho, zopet ruta višnjeva — smrkovec je za usekovanje«, reče Jerica in poda mamici ruto.

»Še jeden je«, zakliče Tonček in potegne robec iz nogavice.

A glej! Ko ga dvigne kvišku, zarožlja na klop velik molek z debelimi jagodami.

Tega je bila babica najbolj vesela.

»Saj smo vam rekli, da še drugo nogavico odvežimo«, reče Marijica, ko vidi, kako se je babica razveselila darovanega molka.

Kaj je bilo v nogavici? Bile so suhe hruške in češplje, katerih kuhano vodo je babica tako rada pila.

Tako torej so srečno prišli do konca. Ko Marijica pospravlja hruške, češplje in orehe, tekkel je že Tonček venkaj po mamu in ji pripovedoval, kaj se je zgodilo.

Mati gre hitro v izbo, pokara otroke, zakaj ji niso že prej naznanili, in uredi vse, kar je bilo potrebno.

Babica pa je rekla otrokom: »Alo, zdaj pa le brž k meni, da molimo prvokrat na novi molek za zdravje in srečo dobre tete, ki se je tako lepo spomnila mojega godú.«

»Saj orehi so naši, kaj ne, babica? Teh tako ne morete vi tretí.«

»Seveda. Pa le brž se pripravite k molitvi.«

Pobožna in hvaležna molitev je kipela proti nebu.

Kako je babica svoj god obhajala v novih nogavicah, povem drugič. Danes je že prepozno.

P. Bohinjec.

Četrta zapoved.

Gboga kmetica, vdova, je pridno prela, da bi mogla izšolati svojega sina. Sin je bil priden in je dosegel dobro in častno službo. Nekoč je napravil imenitno gostijo ter povabil odlično gospôdo. Gostje so se čudili lepi hišni opravi, le dve reči jim nista prav ugajali, češ, da se ne vjemata kaj z drugim lepoticjem: bila je pod krasnim ogledalom čisto prostaška grčeva palica, pri mizi pa na prvem prostoru starikast stol z visokim naslonilom in novo prevlako. To dvoje je slehernega zanimalo in zvedavo so popraševali, kaj neki pomeni. Gospod pa jim pojasni: »Ko sem zapustil materino hišo, nisem imel ničesar, kakor to-le palico. Na tem-le stolu pa so nekdej preli moja ljuba mati in prislužili toliko, da sem mogel hoditi v šolo.« — Ko so bili vsi gostje zbrani, jih prosi, naj bi smel iti še po jednega gosta. Naglo se zopet vrne; za roko pripelje staro, sključeno ženico v kmečki obleki in jo posadi na stari stol, na prvi sedež. Bila je to njegova ljuba mati, ki jo je tako častil.

Mladi dedek.

»Naóènikè poglejte mi
In kapo, pa povejte mi:
Li ne-bi vsem se dedek zdèl,
Çe bi le brke še imèl?
Vse mi izvrstno pristojí,
Le brkie mi pod nosom ni —
Kaj bi na tó dejali vi?»

»»Naóèniki in kapa, vse,
Vse táko kot pri dedku je,
A vendar vém, a vendar vém,
Da sta različna si v nečem!

Na glavi kapo ded imá,
A kaj pa v glavi? — Ha, ha, há!
Sedáj te pa imamo!
Ti v glavi nosiš slámo,
Le prazno slámo in noróst,
A dedek v njèj imá modróst!
Modróst ti v rókah paç držiš,
A nič iz njè se ne učiš!
Kaj pa na tó dejal bi ti?«
»Da skoro prav imate vi,
Vendar se vsem bi dedek zdèl,
Çe bi le brke še imèl.«

Smiljan Smiljanič.

Pastirci.

III.

Ni bila majhna čast za Tilko in Nandka, ko sta drugi dan sestavljala jaslice. Saj so se lahko na prste jedne roke seštele tiste hiše, ki so se mogle ponašati z jaslicami. Cerkvjenik Martinek jih je imel, Figarjevi, Matevžkovi in Mlakarjevi, sicer pa nihče ne v vasi. Seveda je bilo treba precčej truda, in sama bi ne bila izvršila vsega, da nista imela več pomagačev svoje starosti iz sosednjih hiš in da niso oče jima kaj popravili, kjer je bilo treba. Celó stari hlapec Jernej je hotel izrezovati pastirce, pa ni se mu sponeslo. »Slamo znam rezait, slamo! Papir pa ni za-me«, tako godrnjajoč je prepustil vso stvar pridni deci.

Tilka je bila vže zdavna izrezala tiste drage pastirce, ki so jih bili včera kupili oče. Nandek pa se je mej tem ukvarjal s sv. družino, in pri tem delu je Tilki večkrat pokazal, kako se Jezušček smeje, kakor ji je bil obljubil jeseni na vrtu. Zatrjeval je tudi sedaj, da Jezus se ne more jeziti. Rada ali nerada mu je morala pritrditi.

Ko je jel Martinek ob treh popoldne pritrkavati, bile so jaslice dovršene. Le Tilka je prestavila še nekatere pastirce na primernejša mesta. Nandek in drugi otroci so pa stali pred jaslicami občudovaje jih. Marsikdo se je na tihem kesal, da jih ni doma sam napravil. »A prihodnje leto, tedaj gotovo«, sklenil je v svojem srcu.

Kmalu se je raznesla po vasi novica, da ima Andrejčkov Nandek jaslice že napravljene. Govorilo se je tudi, da še celó Martinek nima tako lepih, nego on. Zato pa je prihajalo k njemu vedno več otrok, ki so radovedno povpraševali sedaj po tej, seda po drugi stvari pri jaslicah.

»Tilka«, izpregovori Oplankova Anica, »kaj nosi pa tista deklica v predpasniku na levi strani hlevčka? Ali niso cvetlice?«

»Seveda so«, odgovori Tilka pristopivši k Anici. »Le poglej jih bližje! Vidiš, kako so lepó rdeče? Jezuščku jih nese, da mu s tem izkaže svojo ljubezen.«

»Ojej, se že spominjam, Tilka! Ravno sinoči so brali oče v neki knjigi, da rastó tudi sedaj še v sveti deželi take rdeče cvetlice, pa še neki dosti jih je. Podobne so našim velikonočnicam.

»Tilka«, povprašuje Aničin bratec Eljko, »kaj pomeni pa tisti grad, ki ima toliko zvonikov in cerkvá? Le poglej! Tisti-le, ki stoji prav tam v kotu.«

»To ni grad, ampak mesto Jeruzalem, kjer je Jezus učil Jude in čudeže delal.«

»Sedaj pa že vem. Kaj ne, da je bil Jezus v neki cerkvi tega mesta — v šoli, ko je bil malo večji nego jaz? Pa pravijo, da je bolje znal krščanski nauk, nego oni gospodje učitelji. Bog vé, če bom jaz kedaj tako učen. Potem bi se šel pa rad učiti za gospoda v mesto.«

»Prav imaš, Eljko. Vse je bilo tako.«

»Seveda je bilo. Saj to tudi jaz vem«, ugovarja Nandek Eljku. »Toda tako ošaben pa tudi ne smeš biti! Kaj misliš, da boš res tako učen, kakor Jezus? Saj je bil Bog. Kaj si pa ti? Še črke *a* ne poznaš v abecedniku!«

»Dobro si povedal«, pritrđi mu Tilka. »A ti, Eljko, ne bodi hud! Ozri se na pastirce pred hlevcem! Ali zapaziš, kako so ponižni in da z odkrito glavo in na kolenih klečé molijo božje Dete? Tudi mi moramo biti pohlevni, da se Jezušček ne zjoka v jaslicah.«

Te besede so potolažile Eljka, da se ni očitno maščeval nad Nandkom na kakoršen-koli način.

Opaldarjev Jakec pa se je mej tem čudil staremu možu s plešasto glavo in s sivo redko brado, ki je nesel opiraje se na dolgo grčevko v hlevček jagenjčka. A bratec Tone je pripomnil, da v sveti deželi vendar ne more biti tako hudo, kakor mu je malo preje zatrjeval Nandek. Videl je namreč na potu iz Jeruzalema žensko, ki je nesla na hrbtu zvrhan koš debelih rumenkastih jabolk. Kjer pa rastó tako lepa jabolka, tam ne more biti preslabo, domišljeval si je. Povprašati je mislil še Tilko, kaj drži v rokah tisti angelj nad hlevčkom, pa prevpil ga je Zalikin bratec Jožek rekoč:

»Oh, Zalika, koliko živine ima tisti črednik, ki stoji ondi-le s piščalko v ustih pod drevesom. Naš

črednik je nima nikoli toliko. — Jej! šele sedaj vidim, da mu je vzel drugi pastir ovčico in jo zadel na ramo. Če se izvé, gotovo ga bodo hudo kaznovali ali pa celó umorili.«

Zalika ga zavrne:

»Saj je ni ukradel. Gotovo je ta čreda lastnina obeh pastirjev. Tisto ovčico pa nese sveti družini, da ž njo počasti novorojenega Zveličarja.«

»Imaš že prav. Z druge strani nese pa mlada ženska v rokah dva bela golobčka. Menda ju bo dala tudi Jezusu.«

»Seveda. Ali pa veš, kaj pomenijo beli golobčki?«

»Ne vem, ne.«

»Nedolžnost in pohlevnost pomenijo. Tista ženska mora biti tudi nedolžna in pohlevna, ker gleda tako ljubeznivo proti Betlehemu. Gotovo se veseli, ker bo kmalu videla Jezusa. Jaz bi se tudi tako veselila, če bi vedela, da kmalu prejmem Jezusa v sv. obhajilu.«

»Saj ga bomo kmalu, Zalika! Moja mati so to izvedeli od g. kateheta. Kaj ne, mati?«

»Boste, boste, le pridne morate biti«, govoré mati, ki so na mizi pripravljali za božične praznike medene povitice. Gospod katehet so rekli, da opravite prvo sv. obhajilo, če preje ne, vsaj v spomladnem času, ko se začujejo prvi veseli glasi ljubih tičic in pokažejo ponižne vijolice svoje modre glavice iz tal.«

»To bo veselje, Tilka, Anica! Juhu! Jezušček se nam bo ravno tako smehljal, kakor se sedaj v teh-le jaslicah«, govori Mlakarjeva Franica.

Kaj radostna novica je bila to za deklice, ki so se pripravljale na prvo sv. obhajilo. Še jedenkrat lepše so se jim dozdevale jaslice. Vzdihnile so globoko k božjemu Detetu srčno slaveč Boga z angeljci vred: »Slava Bogu na višavah!« Želele so iz celega srca, da bi se jim veseli božični čas izpremenil v zanje še veselejši spomladni čas.

»Kaj naj podarimo pa mi danes Jezusu? Jagenjčkov in golobčkov nimamo; tudi cvetic ni sedaj nič«, opomni Tilka žalostno tovarišice in tovariše, češ, Jezus

nam napravlja vedno dosti veselja, mi mu nimamo pa skoraj ničesar podariti.

»Pa zapojmo kako božično pesen! Ve: Tilka, Anica, Zalika in Franjica boste pele prvi glas, jaz, Eljko in Jakec pa drugi. Juhé! to bo veselje!«

Tako nasvetuje navdušeni Nandek.

»Zapojmo, zapojmo!« glasi se od vseh strani.
Kmalu se začuje tista:

»Široko odprta nebesa
Pastircem svetlobo dajo,
Z visokega sliš'jo ušesa,
Kak' angelji glori'jo pojó.« itd.

And. Širaj.

Kako zna Anica brati?

Huduje se Anica včasih,
Da solze ji vro iz očij.
Zaklenjena skrinja pod streho
Orehov polna stoji.

Ves dan premišljuje o skrinji,
O skrinji sanja vso noč, —
Kedo bi verjel, da orehi
Imajo toliko moč?

Za materjo Anica hodi,
Za krilo jih vleče ves dan:
»Vsaj dva oreha mi dajte!«
A prošnja in jok je zaman.

Zlovoljni jo karajo mati:
»Zakaj ti naj dam, samopaš?
Vse leto učiš se že brati,
Pa zdaj še kaj prida ne znaš.«

»Orehov po tleh le vrzite,
In hitro dam vam dokaz,
Da nihče tako na svetu
Ne bere, kakor znam jaz.«

Greg. Gornik.

Markec naš ima voziček . . .

Markec naš ima voziček,
 Vanj zaprežen je konjiček;
 Markec semtertja ga vozi
 Zdaj po cesti, zdaj po lozi:
 Vprežen konjec je v ojesa
 In pod desko so kolesa.
 Sluša konjec vozotaja,
 Ki po mizi ga sprevaaja;
 Mesto zimnatega repa,
 Vranca krasi piščal lepa.
 Saj nikoli ne rezgače,
 Niti srdorit ne skače;
 Pisan belo je rudeče,
 In s seboj voziček vleče;
 Mazati ni treba pesta —
 Saj je miza njemu cesta!
 Bodi leto, bodi zima,
 S Trsta vozi in iz Rima.
 Iz Ljubljane v mesto tuje,
 Koder hodi, tam trguje:
 Sol naklada in rožiče
 In za male pujske piče;
 In kar vrže čist dobiček,
 On ima in pa konjiček!
 In od tega, kar ostane,
 V tržne hrani si nakane.
 Markec prve hlače nosi,
 Malo čadast je po nosi;
 Kakor Anka mu nagaja,
 Platno zadaj še prodaja,
 In če se mej nami reče,
 Časih trži tudi — sveče.
 Reci kdo pa, kar že hoti,
 V igri njega to ne moti;
 In ko s konjem on junači,
 Vsak se njemu ne jednatí!
 Solnce komaj spé čez gore,
 On že tovorí tovore;
 In ko solnce v zaton pluje,
 Truden komaj še miruje;
 Komaj čaka si večerje, —
 Spavat potlej gre na perje.
 Z njim gre spat pa i konjiček
 In s konjičkom i voziček.
 Pa je konjec tega vreden:
 Muhast ni in ni poreden;
 In po noči ne rezgače,
 Ne rezgače in ne skače.

Zdaj naj bi vam še povedal,
 Kaj je Markec v sanjah gledal,
 Ko z njim spaval je konjiček,
 In s konjičkom i voziček.

Sanjal Markec sanje pestre:
 Vzel slovó od majke, sestre;
 Pa pognal po svoji vesti
 Konjča je po strmi cesti;
 Vozil v prodaj razno šaro:
 Dedkovo je uro staro,
 Vozil je mej razno robo,
 I kresilno suho gobo;
 Pa kolescu strè se pesto,
 Konjec páde mu pod cesto;
 I konjič, ki zvesto služi,
 Skor utonil mu je v luži!
 Vode polne suhe gobe
 Voz prevrgle so narobe!
 Markcu solza se utrne —
 Jej... pred ujim se svit razgrne!
 Angelj, glej, stoji ob jarki,
 Voz potegne z luže Marki;
 Predno Markec se zaveda,
 Polno angeljev zagleda!
 Vsak v pozdrav ročico proži,
 Jeden v vozek ga položi;
 Pa poprimejo ojesa,
 Pa ga peljejo v nebesa!
 Na ramencih svojih sluti
 Krasne angeljske peruti!
 Z angeljci pa v kratek časek
 Peva čist in jasen glasek!
 Speli so po rimski cesti,
 Koder zvezd nebroy se blesti;
 Zvezdice i v zlatem krogu
 Slavospjev so pele Bogu;
 Pele Jezuščku, Mariji
 I svetnikom v rajskem siji!
 Slednjič pridejo v nebesa;
 Angeljčki spusté ojesa,
 Konjcu so zobati dali,
 Markca k Bogcu so peljali,
 Bogec Markcu v roko seže,
 In veli, da se mu streže;
 Kakor to pristuje gosti,
 Da imel bo vsega dosti.

Dali angeljčki mu hlače,
 I mej drugim te igrače:
 Boben, sabljico na traki,
 Kakor imajo vojaki;
 Orgljice lepo pojoče,
 In vojake stopajoče;
 Mucko, sivko, z repkom kviško,
 V skok pripravljeno na miško!
 Piskajočega, iz svinca
 Dali so mu petelinca!
 In mozička tudi z zvonci,
 Sladkarij v srebrnem lonci;
 Dali pisane mu žoge,
 Ptiče, žabe skokonoge!
 Res, krasan njegov je šarec,
 Ali nič poleg teh stvarc!
 Ko tako ga nadarili,
 I v voziček vse znosili, —
 Sladke dali mu pogače,
 Z mlekom vmešane kolače;
 Mleko piti iz posodec —
 Mleko paša za želodec!
 Bogek Marka smehom gleda,
 Ker godi mu polna skleda;
 Pa ker Markec tudi moli
 K njemu stopi Ješček doli;
 Stopi tudi ž njim Devica,
 Pa poljubita ga v lica.
 Dé mu Jezus, naj bi vedno
 Mamo slušal, molil redno;
 Ateja naj vestno sluša,
 Da mu bo radostna duša!
 Ljubi angeljčka čuvarja!
 Mu Marija prigovarja. —
 Ko ga pogostili dosta
 Markca v voz sprejmejo gosta.
 Tam ga v lice poljubili,
 In se od nebes ločili;

A ker truden bil konjiček,
 Deli k Markcu ga v voziček;
 Vzeli angeljci ojesa,
 Zavrtijo se kolesa
 I po rimski cesti speli,
 Pesni z Markcem lepe peli;
 Solnce ko je za gorami,
 Pa so bili že pri mami!
 Markec ko zazre domače,
 Hoče kazat' vsem igrače;
 Hoče k mami, hoče k oči,
 Hoče da z vozička skoči;
 Tu odpre se noč prepada,
 Markec joj, v globino pada;
 Markec pada, roci širi;
 Prej ko kdo naštel bi štiri, —
 Da! poprej kot jedno čislo, —
 Jokca se na podi kisló!
 I solzico za solzico
 Briše Markec si z ročico!
 Sanje lepe premišluje,
 Pa razžalosti se huje;
 Ker ni angeljčkov ne vglada,
 Ni kolačkov 'z mleka, meda,
 Ker nijedne ni igrače, —
 Pa še huje še razplače.
 Sonce skozi okno gleda,
 V solnci muha sladkosneda
 Kliče Markcu: »Zum, zum, zum,
 Kviško, Markec, leni kum!
 Slabo, kdor se v snu naslaja,
 Slabše mu, kdor pozno vstaja!
 A najslabše, kdor trguje
 Pa še zdaj spi in lenuje!
 Brž po hlačicah mi sezi,
 Konjca potlej v voz naprezi!
 Ko nakrmljen bode šarec, —
 Mleka čaka te kozarec!»

Vnĕslav.

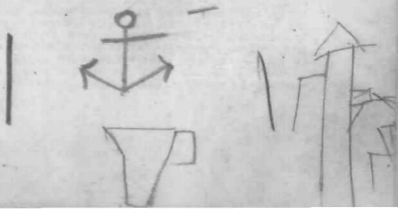
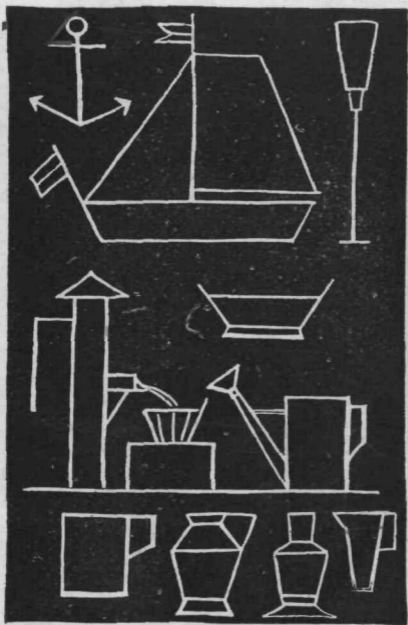

Misel.

Tzatišju, brez hrupa
 Razrase mogočen se hrast;
 V samoti, prikrito
 Razvije se moč in oblast.

Gregor Gornik.

Spretni risar.

Kratkočasnica.

Janko in oče sta zobala jagode. Lahko si mislite, da je Janko prej pozobal svoj del nego oče in da ni prijetno gledati, ko drugi je, kar bi mi prav radi. Po daljšem premišljevanju izrazi Janko svoje želje v tej-le obliki: »Oče, meni se pa zdi, da te-le jagodice so premajhne za Vaša usta.«

Rešitev naloge v drugi številki »Angeljčka«:

	J			K	
R	U	D	O	L	F
	S			E	
	T			M	
M	I	H	A	E	L
	N			N	

Prav so rešili: Ropas Ladislav, učenec meš. šole v Celju; Karlin Herbert, Peternel Ant., Drogenik Jos., Schescharko Alojz, Verbič Jak., Oset Fr., Aže Janez, Krofič Mirt., Kopolšek Franc, Pevce Janez, Verhovšek Jurij, Golež J., učenci pri Sv. Juriju ob južni železnici; Šotel Fr., dijak v Celju; Turnšek Miciška, Gros Antonija, učenci v Nazaretu; Kramar Mar., Repensek Mar., učenci v Noviščtici pri Gornjem Gradu; Blas Hermína, učenka pri Sv. Barbari; Skrinjar Mirko v Trstu; Kragl Viktor v Trzinu; Bezljaj Franja, Hafner Ter., Ivančič Anka, Jerše Ana, Kalin Julka in Ivana, Končina Dragotina, Meden Nežka, Poglajen Anka, Poje Antonija, Rabič Ljudmila, Rant Slavka, Sartory, Tekavec Alojzija, Uršič Minka, Vrhunc Franja, učenke Lichtenthurnovega zavoda; Počivalnik Roza, Kappus Milica pl. Pichelstein, Omersa Ivica, Princič Olga, Gartner Al., Cotman Josipa, Laznik Mar., Roš Alojzija, Ungar Franja, učenke pri gg. uršulinkah; Hafner Miroslava in Franjica, učenci, Kilar Adolf, učenec na c. kr. vladnici; Rus Pavlina, na učitelj. v Ljubljani; Boljskar Matevž, učenec, Lukman Lucija, Križnik Ana, Dragar Antonija, Čančar Franja in Pekl Mar., učenke v Ojstrici pri Vranskem. (Opomnja: Luc. in Mar. Lukman sta zadnjit po pomoti izostali kot rešiteljci »Rebusa«, kar bodi s tem popravljeno.)